

"Tekenen op de aarde beneden, bloed en vuur en rookdamp".

Hand. 2 : 19b

't Is een dag van licht en zon. Uitbundig bloesemen de bloeiende bomen. Aan de overkant van het plantsoen zie ik de seringen als lampen branden. De tulpen met hun felle kleuren lichten als toortsen tussen de groene heesters. Zendt Gij Uw Geest uit, zo worden zij geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat des aardrijks. Verbergt Gij Uw aangezicht, zij worden verschrikt; neemt Gij hun adem weg, zij sterven, en zij keren weder tot hun stof... Pinksterfeest..feest van het brood?

Pinksterfeest..feest van de dood?

We hebben gelezen, gehoord, gezien het wonder van het Pinksterfeest. De scheppende Geest vernieuwt het gelaat van het aardrijk.

Grote werken van God worden verkondigd.

Dode zondaren worden levend.

Gebroken communicatie wordt hersteld..Wij horen in onze talen de grote werken Gods spreken.

Die het Woord gaarne aannemen worden gedoopt. Duizenden.

Volharding in de leer, in de gemeenschap, in de breking van het brood, in de gebeden.

Allen, die geloven bijeen, alle dingen gemeen. Verheuging..Eenvoud..Lof voor God. Alle dingen nieuw.

Breekt de tijd aan van de nieuwe mensen en de nieuwe aarde? Is dit de grote doorbraak?

Blijde gezichten, overal. Want nu de Heere is opgestaan, nu vangt het nieuwe leven aan.

Het beloofde land. Wie kent niet het heimwee naar het beloofde land? Het verlangen naar de gemeenschap? Met God en elkaar?

Doch nu, waar is Hij, Die Zijn Geest in het midden van hen stelde?

De heldere hemel wordt opengesneden door het vliegtuig.

Herinneringen uit bange oorlogsjaren komen
boven..

Voog'len des doods-in donk'ren nacht
Hoort men ze rust'loos trekken.
Ze klapwieken niet, ze zoemen zacht
Een lijkzang-met dichte bekken.

Ze vliegen naar Oost en West en Noord,
Ze spoeden zich naar 't Zuiden
En daar, waar zij even toefden, hoort
Men klaagklokken somber luiden.

Zij luiden moord-zij luiden brand
Al waar de ongeluksdieren
Ontledigen hun ingewand
Met angstaanjagend gieren!

Over de wereld raast 't geweld
Tot op een dag het wapen
-Nadat 't miljoenen heeft geveld-
Men weder legt te slapen.

Dan komen zij van heind' en veer
Verminkten, zieken, moeden
En vinden geen beschutting meer,
Geen dak om hen te hoeden.

Die vooglen, die maar tot verderf
Hun sterke vleugels strekken:
Vooglen des doods, o God, o God,
Hoelang mogen zij trekken?

Mensenharten bezwijken van angst.
Volken zijn twijfelmoedig.
Het bloed stroomt.
Het vuur brandt.

Rook stijgt op uit vulkanen en bomkraters.

Eerste wereldoorlog 9,8 miljoen doden.

Tweede wereldoorlog 55 miljoen doden.

Oorlog in Korea 9,2 miljoen doden.

Ruim 240.000 Nederlanders verloren tijdens de
tweede wereldoorlog het leven.

Bloed, vuur, en rook. Vreselijk. Oorlog. Revolu-
tie. Wie wil het? Wie wil het niet?

Wie durft te beweren dat de mens ergens voor

terug deinst?

Kort geleden konden we nog iets zien, op kleine schaal, van bloed, vuur en rook.

Het gebeurde tijdens de inhuldiging van onze Koningin. Vernieling en ellendigheid op al hun paden.

De weg des vredes hebben zij niet gekend.

Bloed, vuur en rookdamp.

Op 6 augustus 1945 werd op afschuwelijke wijze een pilaar van bloed, vuur en rook aan de geschiedenis van de mensheid toegevoegd.

Na de verschrikkingen van een lange oorlog, nam het geweld zulke afschuwelijke vormen aan, dat het de gruwelijkste visioenen overtrof.

Een rookpilaar van 10.000 meter hangt boven een brandende stad. Hirosjima is gevuld met as en dodelijk gewonde mensen.

Plotseling hield het leven op. De inwoners van Hirosjima werden weggevaagd; ze lieten geen enkel spoor na, soms alleen een schaduw op straten of muren.

Het centrum van de stad was in een flits veranderd in een puinhoop. Aan de rand sleepten zich overlevenden, naakt of onherkenbaar verminkt, met ondragelijke pijn door de straten. Een ooggetuige vertelde: "Ik zag plotseling een geweldige bliksemstraal. Ik wierp mij voorover op aarde en hoorde een ontzaglijke explosie. Hoe lang ik zo heb gelegen weet ik niet meer, maar toen ik mijn ogen opende was alles donker. Het was midden op de dag plotseling nacht geworden. Op de trambaan zag ik ontelbare verkoolde lijken en grote hopen as van huizen.

Ik zag een lichaam dat van het midden naar beneden tot op het been was verbrand; op het bovenlichaam zag ik zwart vlees en het hart en andere organen lagen bloot. Ik zag hoe de lichtmasten smolten en op straat vielen.

Toen ik in de buurt van het station kwam zag ik een vrouw die een slaapliedje zong voor haar dode kind. Bij de ingang van een schuilkelder lag een vrouw, niet verbrand en geheel naakt,

haar borsten waren van haar lichaam gescheurd en naast haar speelde een klein kind. Ik kwam bij de rivier en zag dat zij bedekt was met lijken. Ik probeerde over de rivier te steken door op handen en voeten over de lijken te kruipen. Toen ik éénderde van de afstand had afgelegd zonk één der lijken onder mijn gewicht, ik viel in het water en mijn verbrande huid werd nat, ik kreeg vreselijke pijn. Ik kon niet verder want er was een gat in de lijkenbrug...." Een ander schreef: "O, dat ogenblik! Ik had het gevoel alsof ik met zoiets als een grote hamer op de rug werd geslagen en in de kokende olie gegooid. Onderaan de brug bij een regenbak die daar gegraven was, zat een moeder te huilen en hield boven haar hoofd een naakte baby, die geheel rood verbrand was over het hele lichaampje, en een andere moeder zat te schreien en te snikken terwijl ze haar verbrande borst gaf aan haar kindje.

In de regenbak stonden schoolkinderen met alleen hun hoofden boven water en hun twee handen, die ze samenklemden terwijl ze smekend schreeuwden en gilden, roepend om hun ouders.

Maar iedereen die er langs kwam was zelf gewond, allemaal, en er was niemand aan wie men hulp kon vragen.

Het verzengde haar op de hoofden van de mensen was gekruld en wit en met stof bedekt...aan hun uiterlijk kon je niet zien, dat zij menselijke schepselen van deze wereld waren. Terwijl ik zo naar de mensen keek, dacht ik: Zo kan ik er toch niet uitzien?

Ik keek naar mijn beide handen en zag dat ze met bloed bedekt waren, en aan mijn armen hingen zoiets als vodden en daaronder zag ik het er gezond uitzierende vlees met gemengde kleuren wit, rood en zwart. Geschrokken stak ik mijn hand in mijn zak om mijn zakdoek te pakken, maar er was geen zakdoek en ook geen zak.

Mijn broek was beneden mijn heupen weggebrand...."

Bloed, vuur en rookpilaren.

't Is al weer 35 jaar geleden dat de tweede

wereldoorlog tot een einde kwam. Waarom dan deze ellendige herinnering? De tijd heeft niet stil gestaan. Het menselijk vernuft heeft nieuwe dimensies toegevoegd aan haar dodelijk wapenarsenaal.

Verantwoordelijke personen werden krankzinnig vanwege de verpletterende druk op het geweten. Ze konden niet langer leven toen ze de gevolgen van hun wetenschap zagen.

Wat zal het nu zijn? We hebben, Gode zij dank, bevrijdingsdag mogen vieren. Op de avond ervoor vroegen m'n kleine Gerdine en Johanna of ze mee mochten lopen in de stille optocht naar het monument voor de gevallenen. Ik heb "ja" gezegd. In de tuin hebben ze een tuiltje bosviooltjes geplukt en een bosje tulpen genomen. Daar gingen ze in het licht van de late zon.. kinderen, nog vreemd aan het onuitsprekelijk leed dat over miljoenen mensen kwam. Kinderen zonder toekomst? Wat zal het nu zijn?

Bloed en vuur en rookdamp. Beklemming en grote duisternis legden beslag op m'n geest.

Toen kwam het verlangen, onweerstaanbaar.

Het uitte zich in een verzuchting: Kom, Heere Jezus, ja, kom haastig. Gij zult toch verderven die de aarde verdierven?

Gij zult toch Uw belofte vervullen? Er komt toch een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Zolang der volken tegenstrijd'ge wil
Blijft van de wereldvree de wank'le spil,
Doemt aan de wereldeinder op 't gevaar
Van 't al vernietigend, laatste noodweer zwaar.

We varen weer in 't oud voor-oorlogs zog,
Bedrinken ons aan 't oud en hels bedrog,
Dat 't gaan zal zonder Uwen Heil'gen Geest,
Zo varen w' in de schaduw van het Beest.

Maar in ons groeit toch de verwachting stil
Der wereldlente; Heer, 't is toch geen grill
Van een verbeelding zonder een'gen grond?

't Is Uw belofte. d'eeuwen door verkond:

De wildernis zal bloeien als een roos.

Maar ons geloof is brekelijk en broos.

Bloed en vuur en rook. Het is de laatste ure.
De laatste strijd.
Het bloed van het Lam is gestort en gedragen in
het hemels heiligdom. Het vuur van de Geest is
ontstoken.
De wind des Geestes waait door een stervende
wereld.
De oude draak probeert met een laatste krachts-
inspanning het heilig bloed van het Lam te
smoren, het vuur te blussen, door rook ons te
verstikken. Het zal zijn in het laatst der
dagen.....
Maar bloed, vuur en rook zijn door God gegrepen
tot tekenen.
Tekenen op aarde. Tekenen van hoop. Tekenen
van Zijn komst.
Door de geteisterde schepping klinkt een
zuchten. Barensnood.
Bloed, vuur en rook. Ja toch, tekenen van hoop.
Verlangen we naar een oorlog? Ganselijk niet.
Verlos ons van de boze. Zalig zijn de vreed-
zamen.
Wij zijn ontmaskerd, Heer. Hoe zeer ontaard
Bleek d'een een wolf den ander keer op keer;
Straks slaat weer d'een den ander rawlings
neer:
We gaan ten onder, als G' ons niet bewaart.
We zetten alles nu op éne kaart;
Zeewaardig is ons schip al lang niet meer;
Als 't noodweer losbarst, baat ons geen verweer.
't Wordt een verdoemd' en uitzichtloze vaart.
Doe ons geloven dat wij zijn verloren,
Maar ook dat Gij verloor'nen hebt verkoren.
Om als de wereld voor hen zal vergaan
Aan Uwe kust herboren op te staan.
Dat w'ons dan blindlings aan U overgeven:
't Zij dood of leven - 't is met U om 't even.
De bergen zullen vrede dragen. Door nood en
dood heen. Hij komt. En de Geest en de bruid
zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom!
En die dorst heeft, kome; en die wil, neme

het water des levens om niet.
Die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom
haastig. Amen. Ja, kom, Heere Jezus!
De genade van onze Heere Jezus Christus zij
met u allen. Amen.

D.C.O.